

СПАСЕНИЯТЪ

Разказъ

отъ А. Тенисонъ.

(Край)

Едва се домъкналъ до кжщата Андрей. Умалялъ, отслабналъ, той легналъ на леглото. И нѣмало нито единъ близъкъ да го споходи. Сегизъ-тогизъ нѣкоя съседка го поглеждала, носила му парче хлѣбецъ и разговаряла съ него. Разказвали му за всичко изъ селото и околността. Една жена му разказала какъ нощесъ потънала лодката на съседа, какъ той едва-едва се спасилъ. Иначе . . . неговитѣ петъ малки деца . . .

Андрей слушалъ всичко. Сега чакъ той разбралъ що е чужда мжка и тегло. Преди той, бързайки за дома си, при своето семейство, не забелѣзвалъ нищо наоколо, за нищо не се е интересувалъ. Погълнатъ изцѣло въ мисли за жена си и децата си, за търговията си, той отминавалъ всичко. Сега той вече всичко разбралъ. Сърдцето му трепнало за чуждото нещастие и мжка. И той вдигналъ очи къмъ Бога, че го спаси и запази живъ. Той разбра, че сега може да бжде полезенъ не само за себе, но и за близкитѣ си, че и той може да помогне и облекчи мжкитѣ и страданията на другитѣ.

И Андрей решилъ никому да не завижда, а само добро да прави. Забравилъ Филипа и Ана, забравилъ всичко минало и заживѣлъ новъ животъ. Той се радвалъ, когато можелъ да спаси нѣкой давящъ когато се намѣси и разтърве скарали моряци, когато вечеръ, следъ страшна морска стихия, стои въ кжщи и плете мрежи.